

φρικώδες καὶ οὐχὶ τραγικόν· ἐκ δὲ κακῶς, προκα-
λοῦσι τὸν γέλωτα τῶν θεατῶν. ἔχει ὁμῶς ἀφ' ἐτέ-
ρου τοῦ ἔργου τοῦτο πολλὰ προτερήματα δι' ὧν δια-
φέρει ὡς ἐν τῶν καλλιτέρων τοῦ παρόντος διαγω-
νισμοῦ· ὑπόθεσιν ἐκλεκτὴν ἐντέχνως διεσκευασμέ-
νην, περιπετείαν κινούσας τὸ διάφορον, ὀρθοκευτι-
κὸν αἶσθημα πολὺ μέχρι τοῦ θαυμασμοῦ ἀνυψούμε-
νον, γλῶσσαν καθάραν, καὶ χαρακτῆρας σαφεῖς καὶ
ὁμαλούς. Ἀξιοσημείωτος δὲ εἶναι ἡ ἀρετὴ τῶν δύο
θυγατέρων τοῦ Εὐλαμπίου, αἵτινες θνήσκουσιν ἀλη-
θῶς ὡς χριστιαναί, διότι καὶ περ γινώσκουσιν ποῖον
αἰσχρὸν καὶ τίνα παρεκίνει τὸν Κάρβωνα νὰ ζητῇ
τὸν θάνατον αὐτῶν, οὐδὲν περὶ τούτου λέγεται
κατὰ τὴν ὥραν τοῦ μαρτυρίου. Ἄς μεταβῶμεν ἤδη
εἰς τὸ τριακοστὸν πέμπτον καὶ τελευταῖον ποίημα.

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ

ΕΝ ΠΕΛΑΓΟΝΙΑ ΣΥΛΛΕΓΕΙΣΑΙ.

Πρὸς τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐλληνικὸν
φιλολογικὸν Σύλλογον.

Γνωστὸν εἶναι, ὅτι ἐν τῇ Μακεδονίᾳ, πλὴν τῶν
ἄλλων αἰτίων τῆς φθορᾶς τῶν ἀρχαιοτήτων, πλεῖ-
σται νῦν ἀστόργως καταστρέφονται ὑπὸ τῶν σλαβο-
γλώσσων τῆς χώρας κατοίκων, οἵτινες, παραρμώμε-
νοι ὑπ' ἀνδρῶν ξένα καὶ ἐκέθρια αὐτοῖς ὑπηρετούν-
των συμφέροντα, σπεύδουσιν τοῦ κλέους τῆς χώρας
ἐκείνης τὰ ἴχνη νὰ ἐξαλείψωσι, διότι ταῦτα τὸν ἐλ-
ληνισμὸν αὐτῆς ἀναμιμνήσκουσιν. Ἀλλὰ τὰ ἐρημικὰ
ἐκεῖνα μνημεῖα δὲν ἀνήκουσιν εἰς μόνους τοὺς Ἕλλη-
νας, εἶναι κτῆμα τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ καὶ
τῆς ἐπιστήμης· ὅθεν πάντες οἱ κηδόμενοι τῆς ἐλλη-
νικῆς τέχνης καὶ ἱστορίας καὶ αἱ ἀρχαὶ ἰδίως πρέπει
νὰ προνοήσωσι περὶ τῆς σωτηρίας τῶν πολυτίμων
ἐκείνων λειψάνων.

Φίλος τις τῆς ἐπιστήμης περισυναγαγὼν αὐτόθι
ἐπιγραφικά τινα μνημεῖα ἐπέστειλε πρὸ τινων αὐτὰ
ἡμῖν, ἀλλ' οἱ ἀντιγράψαντες ἐστεροῦντο δυστυχῶς
τῶν ἀναγκαίων εἰς ἀκριβῆ αὐτῶν ἀντίληψιν γνώ-
σεων· ὅθεν ἡ ἐπανόρθωσις τῶν ἡμαρτημένων καὶ ἐν
τῇ ὁπωςδήποτε παλαιογραφικῇ ἀντιγραφῇ καὶ πρὸ
πάντων ἐν τῇ ταχυγραφικῇ, δὲν ἦτο μὲν δυνατόν
νὰ γείνη πανταχοῦ ἀσφαλῆς, ἐνισχυτὸν δὲ εἶναι ἀτε-
λὲς ἢ ἀδύνατον. Διὰ τοῦτο συμφέρει νὰ γείνη τα-
χείως ὅσον οἷόν τε κοινῶς ὁ τρόπος τῆς χαρτοτυ-
πίας, δι' ἧς μόνως, ἐπιμελῶς γινόμενης καὶ ἀπάντος
ἀνδρὸς ἐπιγραφικοῦ, δύναται τὸ ἐπιγραφικὸν μνη-

μεῖον ἀναλλοίωτον νὰ περιέλθῃ εἰς γνῶσιν τοῦ ἐπι-
στήμονος.

Ἀλλὰ καὶ οὕτως ἔχουσιν αἱ ἐπιγραφαὶ αὗται, ὡς
ἀνακαλυφθεῖσαι ἐν χώρᾳ ἡμιστὰ ἐξηρευνημένη, εἰ καὶ
κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτῶν λίαν ὡς πρὸς τὸν ἐλληνι-
σμὸν ἀξιοσπουδάστῳ, εἶναι ἄξιαι ἐκδόσεως· τὸ μὲν
ὅπως σωθῶσι, τὸ δὲ ὅπως παράσχωσιν ἀφορμὴν καὶ
εἰς ἄλλους δυναμένους νὰ συντελέσωσιν εἰς τήρησιν
τοιούτων μνημείων. Διότι ἂν οὐδὲν οὐδὲ τοῦ δεξιω-
τάτου ζωγράφου ἀπεικόνισμα δύναται ν' ἀντικατα-
στήσῃ τὸ πλαστικὸν καλλιτέχνημα, ἐπεὶδὴ ὁ ζω-
γράφος ἰδιὸν τι αἶσθημα ἀποτυποῖ εἰς τὸ ἔργον, ἐπι-
γραφὴ ὁμῶς ὀρθῶς ἀντιγραφείσα καὶ ἀπολεσθέντος
ἔτι τοῦ πρωτοτύπου, ἱκανῶς ὡς πρὸς τὴν ἐπιστή-
μην σώζεται. Κατὰ τὸ παρὸν δὲ δι' ἑλλειψιν χρόνου
περιοριζόμεθα εἰς προχείρους μόνον καὶ βραχείας
σημειώσεις περὶ τῶν ἐκδιδομένων τούτων ἐπιγραφῶν.

Ἐκρίνα τέλος εὐλογον ν' ἀποτείνω αὐτάς εἰς τὸν
ἡμέτερον Σύλλογον, ὡς μικρὸν τι δείγμα τῆς ἐμῆς
εὐγνωμοσύνης ἀνθ' ὅσης τιμῆς καὶ ὠφελείας προσέ-
νει εἰς τὸν ἐλληνισμὸν, ὡς πρόθυμον συμβολὴν εἰς
τὸν ἐν τῇ φωτεινῇ ταύτῃ ἐπὶ τῇ ἀποταθῆσαυρισμένον
πλοῦτον ἐθνικῆς ἐπιστήμης, καὶ ὡς ἀδελφικῆς συμ-
πράξεως καὶ κοινῶν ἀγώνων σύμβολον· πεποισθῶς,
ὅτι τὸ μικρὸν τοῦτο δῶρον μακεδονικῶν μνημείων ἐξ
Ἀθηνῶν πεμπομένων, δὲν θέλει ἀπαξιώσει εὐμενῶς
ν' ἀποδεχθῇ ἡ ἡμετέρα τοῦ Συλλόγου φιλόμυθος
ἀρχή.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 20 Ἰουνίου 1870.

Γ. Γ. ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ,

μέλος ἐπίτιμον τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἑλληνικοῦ
φιλολογικοῦ Συλλόγου.

1

Παρὰ Φιλίππου τοῦ Ποσιδίππου, Ὁρέστου
τοῦ Ὁρέστου, Πραμόνου τοῦ Λικίνου, τῶν ἀπο-
κληρωθέντων προέδρων, δόγματος ἀναγραφῇ τῇ Π
τοῦ Δαισίου μηνός, τοῦ Γ—Μ—Σ ἔτους, τῶν
3 περὶ Ἀλέξανδρον (ι) Φιλίππου ἐν Δεβρίδῳ πολι-
ταρχῶν συναγαγόντων τὸ βουλευτήριον,
καὶ Φίλωνος τοῦ Κόνωνος ποιησαμένου λό-
γους περὶ Θύεττιου Φίλωνος τοῦ Θείου,
καὶ προσαγγεῖλαντος, ὅτι καὶ πρῶτον τὴν ἑαυτοῦ πα-
40 τρίδα ἐτείμασε μεγάλως καὶ τελευτῶν οὐδὲ τῆς
κατὰ τὴν βούλην ταίμας ἡμέλησεν, ἀλλ' ἀφίπσιν
αὐτῇ κατὰ διαθήκην Δ', Α' Φ, ἐφ' ᾧ ἐκ τῶν κατ' ἐ-
νισχυτῶν ἐξ αὐτῶν γεινομένων τόκων,
ἡμέραν ἄγουσα Οὐεττίου Βωλανοῦ ἑορτά-
15 σιμον, εὐωχῆται τῇ πρὸ δεκατεσσάρων
καλανθῶν Νοεμβρίων ἑδοξεν τῇ Βουλῇ
τὴν τοῦ ἀνδρὸς σεμνότητα καὶ βούλησιν

ἀποδέξασθαι ἐπὶ τε ταῖς ὑπ' αὐτοῦ κατὰ
τὴν διαθήκην γεγραμμέναις αἰρέσεσιν,
20 τὸ τ' ἀργύριον λαβεῖν καὶ κατ' ἐνιαυτὸν ἄγειν
τὴν τοῦ Οὐεττίου Βωλανοῦ ἐορτάσιμον ἐκ
τῶν τόκων ἡμέραν, καὶ μήτε τοῦ προγεγραμμέ-
νου κεφαλαίου ἀπαναλίσκειν τι εἰς ἑτέραν
χρεῖαν, μήτε τοῦ κατ' ἐνιαυτὸν γινομένου τό-
25 κου, ἀλλ' ὡς ὁ δοὺς Φίλων ἠθέλησε, τὸ τ' ἀρ-
γύριον ἡριθμήτατο καὶ παρέλαβεν ὁ ἐπιμελη-
τὴς τῶν τῆς Βουλῆς δηναρίων Λούκιος
Λουκρήτιος Προύδης.

Ἡ ἐπιγραφὴ, αὕτη ἐπὶ μεγάλης πλακῆς κεχαργ-
μένη, εὗρέθη ἐν χωρίῳ Τσιπιχόβω πέντε ὥρας τῶν
Βιτωλίων ἀπέχοντι καὶ ἀντεγράφη τὸ πρῶτον ὑπὸ
τοῦ Κ. Γ. Βαλλιάνου τῷ 1863· ἐξέδωκε δὲ αὐτὴν
ὁ Κ. Σ. Κουμανούδης ἐν τῇ *Ἐφημερίδι τῶν Φιλο-*
μαθῶν (ἀριθ. 536, 4 Σεπτ. 1864), ἀλλὰ τὸ ἀν-
τίγραφον τοῦ Κ. Βαλλιάνου ἦτο λίαν ἡμαρτημένον,
ὅθεν σημειοῦμεν κατωτέρω τὰ κυριώτερα τῶν οφθαλ-
μάτων.

Στιχ. 1. Ἡ γραφὴ Ποσίδιππος, ἀντὶ Ποσειδιπ-
πος καὶ ἐν χειρογράφοις ἀπαντᾷ.

Στιχ. 2. Πραμόνου, Παρμόνου, Παραμόνου. Τὸ
Παράμονος σὺνήθες, τὸ Πάρμονος οὐχὶ σπανίως ἀ-
παντᾷ. Τὸ δὲ Πράμονος φαίνεται πολὺ σπανιώτε-
ρον, ἂν δὲν εἴναι παραδρομὴ τοῦ χαράξαντος. Κουμ.
Γραμόου. Κουμ. *Ἰουλιανου* ἀντὶ Δικίνου.

Στιχ. 3. Ἀντὶ τοῦ II, ἦτοι δευτέρᾳ, Κουμ. *εἴ τοῦ*.

Στιχ. 4. Δάσιος μὲν τοῦ μακεδονικοῦ ἡμερολο-
γίου, ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸ ἥμισυ τοῦ Μαΐου καὶ τὸ
ἥμισυ τοῦ Ἰουνίου (Πλούτ. ἐν 6. Ἀλεξ. Ἰδαλερ χρονολ.
Τομ. I, σελ. 434) ἢ πρὸς τὸν τοῦ ἄττικοῦ ἡμερο-
λογίου θαργηλιῶνα. Ἀλλὰ σημειωτέον, ὅτι ἐν στίχ.
46 ὁ ὑπολογισμὸς τοῦ χρόνου γίνεται κατὰ τὸ ρω-
μαϊκὸν ἡμερολόγιον. Ἡ Βουλὴ λοιπὸν καὶ ἐν γένει
αἱ ἀστυκαὶ ἀρχαὶ φαίνεται, ὅτι μετεχειρίζοντο τὸ
ἱερὸν καὶ ἔθνικόν ἡμερολόγιον, ἐν ᾧ τὸ ρωμαϊκόν,
ἦτοι πολιτικὸν ἔτος, ἦτο εἰς κοινὴν χρῆσιν. Ταῦτα
δὲ εἶναι λείψανα μεταβητικῆς τινος περιόδου.

Γ—Μ—Σ=243. Τὸ ἔτος τοῦτο εἶναι τὸ ἀπὸ
τῆς εἰς τὴν Ῥώμην ὑποταγῆς τῆς Μακεδονίας ὑπὸ
Μετέλλου τοῦ νικήσαντος τὸν Ἀνδρίσκον 148 π. Χ.
ἄρα τὸ 243 ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ 95 μ. Χ. = Κτ.
Ῥωμ. 849, ἦτοι συμπίπτει εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ
Τ. Φ. Δομετιανοῦ. Νομίζω ὅτι τοῦτο εἶναι τὸ πρῶ-
τον παράδειγμα τῆς χρήσεως τῆς ἐποχῆς ταύτης·
τῆς δὲ ἀπὸ ἀλώσεως Κορίνθου εὐρίσκονται τινα. Ση-
μαίωσαι πρὸς τούτοις τὴν ἀντίστροφον γραφὴν τοῦ
χρονολογικοῦ ἀριθμοῦ, ἐν ᾧ ἡ τῶν δηναρίων (στίχ.
46) σημειοῦται ὡς συνήθως.—Κουμαν. ἀντὶ Γ—Μ—Ε
γράφει *ἐνεστῶτος*.

Στιχ. 5. Ἀλέξανδρον· ἐν τῷ ἡμετέρῳ ἀντιγράφῳ;
ΒΛΑΒΕΥΡΟΝ.—Κουμαν. *Βάριδρον*.

Δεῖρρίοπω Δευρίοπος (διαφ. γρ. Δουρίοπος) Στραβ.
—Στεφ. Βυζ.—Λίβ. 93,53. Οἱ Δευρίοπος, ἡ Ἰσως
ὀρθότερον, Δεῖρρίοπος κατέκουν ἐν τῇ πεδιάδι τοῦ
Πριλάπου, ἐνθα ἔκειτο καὶ ἡ πόλις *Δεῖρρίοπος*· ἡ
δὲ γραφὴ αὕτη τοῦ ὀνόματος ἐνταῦθα τὸ πρῶτον
ἀπαντᾷ.

Στιχ. 8. Θείου, ἦτοι ἀδελφοῦ πατρός.

Στιχ. 13. Δ=δηνάρια. ΑΦ=1500. Κουμαν. Φ.

Στιχ. 14. Βωλανοῦ. Περὶ τοῦ δωρητοῦ εὐλόγως
ὁ Κ. Κουμανούδης ὑποθέτει, ὅτι γενόμενος πολίτης
Ῥωμαῖος τῇ προστασίᾳ Οὐεττίου Βωλανοῦ, προσέ-
λαβε τὸ ὄνομα τούτου. Οὐέττιος δὲ Βωλανὸς ἀνα-
φέρεται ὡς ὕπατος περὶ τὰ τέλη τοῦ πρώτου μ. Χ.
αἰῶνος (ὑπερ ἀκριβῶς συνάδει τῇ ἐν στίχ. 4 σημειω-
θείσῃ χρονολογίᾳ), εἴτα δὲ ἀνθύπατος Ἀσίας καὶ ὁ
υἱὸς αὐτοῦ Μ. Οὐέττιος Βωλανὸς ὕπατος περὶ τὰς
ἀρχὰς τοῦ 6' αἰῶνος. Κουμαν. ἀντὶ ἡμέραν, *τὴν ἡμ.*

Στιχ. 15. Τῇ πρὸ δεκατεσσάρων Καλπιδῶν Νο-
εμβρίων· ἡ ἡμέρα αὕτη ἀντιστοιχεῖ τῇ 18 Ὀκτω-
βρίου (95 μ. Χ.)

Στιχ. 23. Κουμαν. ἀντὶ ἀπαναλίσκειν *δαπαναλ-*
σκειν.

Στιχ. 28. Κουμαν. ἀντὶ Πούδας *Προύδης*.

2

ἔτους ΘΞΕ.

Ἀλειφούσης τῆς πόλε-
ως, ἐκ τῶν ὑπὸ Μ. Οὐεττίου(ν)
Φίλωνος δεδομένων δη-
5 ναρίων, Μινέτιος Κασσ(ι)-
ανὸς Φιλόξ(ε)νος ὁ ἐφή-
βαρχος ἀνέταξεν τοὺς ἐ-
π' αὐτῷ γενομένους ἐφή-
βους διὰ τῆς τοῦ πατρὸς ἐ-
10 πιμελείας Μινεταίου Ὁρέ-
στου· Πρωτοστάτης Ἐπιγένης
Παραμόνου τοῦ Μενεδήμου.—
Παράμονος Σωτάδου,
Λύσις Σωσιστράτου,
15 Εὐήμερος Ζωίλου,
Μινέτιος Δομέστιχος,
Τ. Φλαούιος Εὐτυχός,
Τ. Φλαούιος Πόθος,
Τ. Φλαούιος Μαιδίας,
20 Ἄλυσ Ἄλυος.

Εὑρηται ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ νοῦ τοῦ ἐν τῷ χω-
ρίῳ Μπιέλο Τσέρκιε, ἐπτά περίπου ὥρας πρὸς Δ.
τῶν Βιτωλίων κειμένῳ. Τὸ δὲ ἀντίγραφον ἐνιαχοῦ

ἡμαρτημένον διωρθώθη ἐξ ἀπογράφου τοῦ Κ. Ιω. Πανταζίδου.

Στίχ. 1. ἔτους ΘΞΕ=269. Κατὰ τὰ ἐν στίχ. 4 τῆς ἡγουμένης ἐπιγραφῆς εἰρημένον τὸ ἔτος τοῦτο ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ 121. μ. Χ. (269—148) ἐπὶ τῆς βασιλείας Π. Αἰλ. Ἀδριανοῦ.

Στίχ. 3. Ὁ δὲ Οὐέτιος Φίλων εἶναι βεβαίως ὁ ἐν τῇ ἡγουμένῃ ἐπιγραφῇ μνημονευόμενος, ἥτις εἶναι κατὰ 26 μόνον ἔτη παλαιότερα ταύτης. Παρέσχε δὲ ὁ Φίλων, πλὴν τῆς κατ' ἔτος εὐωχίας τῇ Βουλῇ, καὶ ἄλλας δωρεάς, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς παρούσης ἐπιγραφῆς.

3

Ἐ(ν)τροφο(ν)
ῥίχον Βί-
ωνος ἄδ-
ουσι.

Εὑρηται ἐν τῷ χωρίῳ Τσιπικόβω, μεταξὺ Πριλάπου καὶ Βιτωλίων. Εἶναι δὲ λίαν ἐφθαρμένη ἐπιγραφὴ καὶ κακῶς ὑπὸ τοῦ ἀντιγράφου ἀναγνωσθεῖσα· ἂν ἦτο δυνατόν νὰ ἐκφέρη τις εἰκασίαν, ἥθελον ὑποθέσει ὅτι ἦτο προτεταγμένον ἀνάγλυφον παριστάνον χορόν.

4

Ἰουλία, Αἰλία Νίκη καὶ τῷ
πα(;)ιδί

Εὑρηται ἐν χωρίῳ Γραδίσκα, ἐν τῇ περιφερείᾳ Πριλάπου κειμένω.

5

Μύρων καὶ Ζωνύχα
· · · · ·
μνήμης χάριν.

· · · (ε)αυτῆς
(κ)λαυδία
(χ)άριν

Εὑρηται ἐν χωρίῳ Μέγελα ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς διοικήσεως Πριλάπου καὶ κεῖται παρὰ τὴν θύραν τοῦ χωρικοῦ ναοῦ.

Προτάσσεται δὲ ἀνάγλυφον πάντως ἐπιτύμβιον καὶ κακότεχνον, δυσδιάκριτόν δέ μοι διὰ τὸ λίαν ἀδέξιον τοῦ ἱερογράφου. Δεξιόθεν γυνὴ καὶ παῖς· ἐν τῷ μέσῳ ἀνὴρ κρατῶν ῥόπαλον καὶ . . . ἐξ εὐωνύμων τῷ θεωμένῳ ἔρως κρατῶν ῥάβδον καὶ μορφήν κρατοῦσα λημνίσκον. Τὸ ὅλον δ' ἐμφαίνει ἴσως ἀγωνιστικὴν παράστασιν. Ζωνύχα=Διονυσία.

6

Ἐλπίδας
Εὐφορέων
Ἀσκληπιὸν

ἱητέρα θή-
κατο τῷ δε οἶ-
κῳ νούσων
ἀλεξητήρα.

Εὑρηται ἐν χωρίῳ Τρώϊ Κρίστι ἐν τῇ διοικητικῇ περιφερείᾳ Πριλάπου. Στήλη μετ' ἀετώματος καὶ βάσεως· τὸ ἄνω τῆς στήλης κατέχει ἀνάγλυφον παριστῶν δύο ἵππους, πρὸ τῶν ἵππων ἵσταμένους καὶ κρατοῦντας τὸν μὲν τῇ εὐωνύμῳ, τὸν δὲ τῇ δεξιᾷ τὸν χαλινόν. Ὁ ἐξ εὐωνύμων (τῷ θεωμένῳ) κρατῶν κέρας Ἀμαλθείας δύναται νὰ παριστᾷ τὸν Ἀγαθοδαίμονα, ἀλλ' ἀμφότεροι ἀναμνησκουσι τοὺς Διοσκόρους.

Τὸ ὄνομα Ἐλπίδας εἶναι σπάνιον· Ἐλπίας παρὰ Δημοσθ. Ἐλπιδιανός C. I. G. Ἐλπίδιος πολλαχοῦ, ἀλλὰ μεταγενέστερον.

7

· · · · · Νε(ι)κολάου
· · · · · (Ζ)ώϊλον τὸν υἱόν
· · · · · (π)ολιταρχοῦντα
· · · · · (π)ροτελευτήσαντα υἱόν
· · · · · ἑαυτὴν ἐκ τῶν ιδίων.

Εὑρηται ἐν χωρίῳ Τσιπικόβω μεταξὺ Πριλάπου καὶ Βιτωλίων, ἀφ' ὧν ἀπέχει πέντε ὥρας.

8

Εὐφημος . . .
χρηματισμὸν
τοὺς . . .
νεω(ι)κό(ρους).

Ἄνωθεν ὁ λίθος ἔχει κοιλότητα, ἥτις ἂν παρίστα μέτρον, τὸ μνημεῖον ἥθελεν εἶσθαι λίαν ἀξιοσπούδαστον, ἂν μάλιστα τὸ μέτρον τοῦτο ἀνῆκεν εἰς ἰδιάζον τι τοπικὸν σύστημα· τὸ δὲ μνημεῖον ἥθελεν εἶσθαι ἀνάθημα ἐν ἱερῷ, πρὸς πρακτικόν τινα σκοπὸν κατατεθειμένον, ἥτοι πρὸς ἐξέλεγχιν καὶ ἐξακρίβωσιν τῶν ιδιωτικῶν μέτρων. Ἀλλὰ τὸ μνημεῖον δύναται νὰ ᾖ καὶ βωμίσκος οἷσι ἐνίοτε ἀπαντῶσι.

9

Νεῖκανδρος Ὀφελίωνος Ἑορδαῖος
Κραννέστης ἐτῶν Α Ν: Α . . . ἑαυτὸν
θυγατέρα Νεικάνδραν ἐτῶν ΙΘ'.
γυναικα Ἰουλίαν ἐτῶν Μ'. υἱὸν Βασσια
νόν (ι)

Εὑρηται πλησίον τοῦ χωρίου Βοσαρίτσας πρὸς τὸ Πρίλαπον, μῆκος 2 1/2 ἀγγλ. ποδ., ὕψος 4 πόδ., πλάτ. 4 ποδ.

Ἐπειδὴ τὸ ὄνομα Βασσιανὸς ἔχει κοινότερον μετὰ τὸν Καρακάλλαν, ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ὡς φαίνε-

ται καὶ ἐκ τῶν γραμμάτων εἶναι μεταγενεστέρα τοῦ
αὐτοκράτορος τούτου.

10

.
. ἰω π
. ἔτι δὲ καὶ
πρεσβεῖν τελέ-
σαντι ἐπὶ αὐτοκρά-
τορος ἀνέθηκεν
. εὐσεβε-
λας εἵνεκεν.

Εὑρηται ἐν χωρίῳ Μώγελα μεταξὺ Βιτωλίων καὶ
Πριλάπου.

11

Μεστύλας Δοῦλεος
ἐκυτῶ καὶ τῇ(;) συνθείῳ
Μώμα καὶ Μεστίῳ
τῷ υἱῷ μνήμης χάριν

Εὑρηται ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ ναοῦ, ἐφ' οὗ καὶ ἡ
ὑπ' ἀριθ. 2. ἐπιγραφὴ.

12

.
. αλλι . . .
. σας . . .
. ονια. α
. πισανδρ.
. ου. κωντο
ον ἐαυτ. μνήμης

Εὑρηται ἐνθα καὶ ἡ προηγουμένη ἐπιγραφὴ.

Τέλος ἀπεστάλησάν μοι τρία λίαν ἀτελῆ ἱχνο-
γραφήματα.

Τὸ ἐν εὑρηται ἐν τῇ μονῇ Μπουκόβου, μίαν καὶ
ἡμίσειαν ὥραν ἀπεχούση τῶν Βιτωλίων, μετπνέχθη
δ' ἐκεῖθεν καὶ τηρεῖται νῦν ἐν τῷ πολιτικῷ νοσοκο-
μείῳ ὅσον δύνάμει νὰ εἰκάσω, παριστᾷ τὴν Δήμη-
τραν κρατοῦσαν τῇ δεξιᾷ στέφανον, τῇ δὲ εὐωνύμῳ
μήκωνα· παράκειται βωμίσκος. Κάτωθεν ἐπιγραφὴ
οὐδὲν ἐν τῷ ἀντιγράφῳ παρέχουσιν ἐνδόσιμον εἰς
ἀνάγνωσιν.

Τὸ δεύτερον παριστᾷ μέρος γυναικείου κορμοῦ,
οὗ τὰ κάτωθεν φαίνονται ἀπεξεσμένα καὶ φέρουσιν
ἐπιγραφὴν (Κό)ιντα ουῖο

Τὸ δὲ τρίτον φαίνεται ὅτι παριστᾷ ἐπίσης γυναι-
κεῖον κορμὸν μετ' ἐπιγραφῆς Κοῖν . . .

ΠΕΡΙ ΣΕΙΣΜΩΝ

(Τίλος. Ἰδε φυλ. 487.)

Ἰδοὺ δὲ καὶ πίναξ τῶν μεγάλων ἀπὸ τοῦ 1800
σεισμῶν. Αἱ ἡμερομηνίαι εἰσὶ κατὰ τὸ Γρηγοριανὸν
ἡμερολόγιον.

1802 Ὀκτ. 26 σεισμὸς εἰς τὰς Ἰονίους νήσους,
τὴν Ρόυμελιν, τὴν Τουρκίαν καὶ Βλαχίαν.

1804 Ἰουν. 4 εἰς τὰς Πάτραις, Ζάκυνθον, Λευ-
κάδα, μὲ μερικὰς καταστροφάς.

1810 Φεβρ. 16 εἰς τὴν Κρήτην, τὰς νήσους τοῦ
Αἰγαίου, τὰς Ἰονίους, τὴν Μελίτην καὶ Κύπρον.

1811 κατὰ τὸ θέρος, εἰς τὴν Ζάκυνθον σεισμοί,
διαρκέσαντες περὶ τὸν μῆνα.

1815 εἰς τὴν Κρήτην μέγας σεισμὸς.

1817 Αὐγ. 23 εἰς τὸ Αἶγιον καὶ τὴν Ζάχολην
μεγάλαι καταστροφαί.

1820 Ἰαν. 31 σεισμοὶ εἰς τὰς Ἰονίους νήσους, ἰ-
δίως εἰς Λευκάδα, διαρκέσαντες περὶ τοὺς δύο μῆνας.

1820 Δεκεμ. 29 εἰς τὴν Ζάκυνθον σεισμὸς προ-
ξενήσας δυστυχήματα.

1821 κατὰ τὸν Μάρτιον, συχνοὶ σεισμοὶ εἰς τὴν
Πελοπόννησον.

1824 Φεβρ. 21 εἰς τὴν Λευκάδα καὶ ἀλλαχοῦ.

1825 Ἰαν. 19 ἰσχυροὶ καὶ καταστρεπτικοὶ εἰς
τὴν Λευκάδα καὶ Πρέβεζαν.

1826 Ἰαν. 26 εἰς Ζάκυνθον καὶ Πρέβεζαν.

1841 κατὰ Σεπτέμβριον εἰς τὴν Χίον.

1834 Ἰαν. 1 εἰς τὴν Πελοπόννησον.

1834 Ἰουν. 18 εἰς τὴν Κεφαλληνίαν.

1837 Μαρτίου 20 κατεστράφη ἡ Ἰδρα, διήρκε-
σεν 2 ἐβδομάδας.

1838 Ἰαν. 23 εἰς τὴν Τουρκίαν καὶ Βλαχίαν.

1840 Ὀκτ. 30 μέγας καὶ ἐπικίνδυνος σεισμὸς εἰς
τὴν Ζάκυνθον.

1842 Ἀπριλ. 18 σεισμὸς εἰς τὴν Πελοπόννησον.

1843 Σεπτ. καὶ Ὀκτ. εἰς τὴν Ρόδον, Χίον καὶ
Μικρὰν Ἀσίαν.

1845 Ἰαν. καὶ Φεβρ. εἰς τὴν Σμύρνην καὶ Κύπρον.

18 6 εἰς τὴν Σμύρνην καὶ Λέσβον.

1846 Μαρτ. 28 μέγας σεισμὸς τὴν Κρήτην.

1846 Ἰουν. 10 ἐπίσης εἰς τὴν Πελοπόννησον.

1846 Ἰουλ. 25 σεισμὸς εἰς τὴν Λέσβον.

1850 Ἰαν. 13 εἰς τὸν Ἰσθμὸν καὶ Περαχώραν.

1850 Μαρτ. 3 εἰς τὴν Σμύρνην, Λέσβον καὶ Χίον.

1850 Ἰουλ. 15 εἰς τὴν Ζάκυνθον καὶ Αἶγιον.

1851 Φεβρ. 28 μεγάλα καταστροφὰ εἰς Ρόδον.

1851 Ὀκτωβ. 12 σεισμὸς εἰς τὴν Ἀλβανίαν καὶ
Ἰωάννινα.

1852 Φεβρ. εἰς τὴν Λέσβον.